

KIRKKO TAIVAASSA JA MAAN PÄÄLLÄ

TM Markus Paavola

Toisinaan kuulee jopa ortodoksipappien antavan ymmärtää, että Kirkko on vain tätä maailmaa varten. Ajatuksen taustalta löytyy oletus, että Kirkko on ainoastaan paraikaa elävien ihmisten inhimillinen laitos, joka ei ulotu tulevaan aikaan. Opettaako Kirkkomme itsestään todella näin?

Näennäistieteelliset julkaisut toki julistavat, että Kirkko on vain aikojen saatossa kehittynyt inhimillinen organisaatio. Koska näiden julkaisujen lähtökohta on se, että kaikki on selitettävä naturalistisesti, ne eivät muuta voi väittääkään. Niinpä ne samoin perustein antavat ymmärtää, että Kristus oli pelkkä ajallinen ihminen. Koska nämä väitteet perustuvat pseudotieteelliseen kehäpäätelmään, niiltä puuttuu argumenttiarvo.

Myös protestanttisten yhteisöjen dominoima ekumeeninen liike lähtee liikkeelle ajatuksesta, että Kirkko on vain inhimillinen organisaatio. Tämä on ekumeeniselle liikkeelle välttämättömyys. Muutoin sen olisi mahdotonta perustella olettamustensa mukaista Kirkon hajaannusta. Jos Kirkko olisi inhimillisen yhteisön lisäksi myös se jumalallinen yhteys, josta Kristus puhuu, se ei voisi hajota. Vielä vähemmän me ihmiset voisimme sitä korjata.

Kenties vääristä lähtökohdista nouseva ei-ortodoksinen kirjallisuus ja arvostelukyvyytön ekumeeninen toiminta ovat hämärtäneet käsityksiämme uskomme eräästä ydinkysymyksestä. Ortodoksikristitylle Kirkko on suoranainen uskon kohde. Mihin me siis itse asiassa uskomme? Mikä on Ortodoksinen kirkko?

Kristittyinä voimme julistaa uskovamme vain siihen, mikä on jumalallista. Kirkko on siis jumalallinen. Kirkko on Jumalasta. Siten Kirkko ei ole niinkään inhimillinen organisaatio kuin jumalallis-inhimillinen organismi.

Kristittyinä voimme kohdistaa uskomme vain siihen, mikä on luomatonta. Kirkko ei ole ensisijaisesti luotu todellisuus, vaan Pyhän Kolminaisuuden iankaikkisen elämän ilmaus. Vain Kirkossa ihminen voi tulla osalliseksi tästä Jumalan tarjoamasta vertaamattoman kallisarvoisesta lahjasta, osallisuudesta jumalalliseen elämään. Vain Kirkossa ihmisestä voi tulla pyhä – osallinen Jumalan pyhydestä.

Uskomme mukaan Kirkko on Kristuksen, Jumalihmisen, mystinen ruumis. Kuten Kristus jatkaa Jumalihmisenä elämäänsä myös ylösnousemuksensa jälkeen, samoin tekee Kirkko Kristuksen toisen tulemisen jälkeen. Erityisesti eukaristian salaisuudessa Kirkko ilmaisee jo tässä ajassa osallisuuttaan iankaikkisuudesta.

Kirkko on iankaikkisuudessa läsnä jo nyt. Kirkkoon näet kuuluvat sekä enkelit että Pyhät, jotka yhdessä muodostavat niin kutsutun “riemuitsevan seurakunnan”. Kaiken, mitä me maan päällä Kirkossa teemme, tulee pyrkiä sopusointuun myös riemuitsevan seurakunnan kanssa, kaikkien Jumalan Pyhien kanssa. Muutoin osoitamme, että emme rakasta ja kunnioita Jumalan Pyhiä, emmekä siten itse Jumalaa, joka asuu Pyhissään.

Me, jotka tällä hetkellä maan päällä muodostamme Kirkon, edustamme niin kutsuttua “taistelevaa seurakuntaa”. Kutsumuksenaamme on pyrkiä kilvoitellen toteuttamaan Jumalan iankaikkista tahtoa ja tarkoitusta jo tässä ajassa, jotta tulisimme Pyhien tavoin kelvolliseksi toteuttamaan sitä myös tulevassa. Pyrkimyksenämme on siis elää iankaikkisuus todeksi tässä ja nyt.

Jos Kirkko olisi vain inhimillinen organisaatio, se ei voisi pelastaa. Kirkko on kuitenkin jumalallis-inhimillinen organismi, joka on itsessään pelastus. Jumalallis-inhimillisenä organismina Kirkko on iankaikkisuus ruumiillistuneena ajan ja paikan rajoihin.

Kirkko on tässä maailmassa, mutta ei tästä maailmasta (Joh. 18:36). Sen tehtävänä maailmassa on nostaa maailma siihen korkeuteen, josta Kirkko itse on peräisin. Piispa Kallistos Ware toteaa, että Kirkko on koko luomisen perimmäinen tarkoitus, maailma kirkastettuna – nyt vielä salatusti, mutta kerran kaikessa loistossaan.

Aamun Koitto 20/2005